2

ORATIO
IN FVNERE
REVERENDISSIMI DOMINI
IOANNIS MIRÆI
IV. ANTVERPIENSIVM
EPISCOPI:

Habita XVI. Ianuarij M. DC. XI.
à R. D. IOANNE DEL-RIO
Protonotario Apoſtolico, Eccleſiæ
Cathedralis Antuerp. Decano,
& Epiſcopatus eiuſdem Vicario Generali.

ANTVERPIÆ,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Viduam & Filios Io. Moreti.
M. DC. XI.

Digitized by Google

ORATIO
IN FVNERE
REVERENDISSIMI DOMINI
IOANNIS MIRÆI
IV. ANTVERPIENSIVM
EPISCOPI.

CÆCILIVS Metellus, cognomento Macedonicus, cùm triſtem de inopinata Scipionis Africani morte nuntium accepiſſet, in hanc vocem prorupit: *Concurrite, concurrite ciues Romani; vrbis enim noſtræ mœnia conciderunt.* Val. Max. lib.4 cap.1. Idẽ nobis hodierno die veriùs ac iuſtiùs licet exclamare: Concurrite, concurrite ciues Antuerpiani: murus & antemurale noſtrum IOANNES MIRAEVS, Antiſtes vigilantiſſimus, cecidit; mœnia vrbis noſtræ periclitantur: hoſtis vndique

Digitized by Google

nobis inſidiatur : lapidem omnem mouet, vt Eccleſiæ vrbiſq́ue noſtræ ſtatum euertat. Et (heu!) cecidit, qui vnus nos protegere, ac tueri poterat, quiq́ue ſolidum aduerſus hoſtes propugnaculum cælitus datus videbatur. Hæc, inquam, iure nobis ingeminare liceat, quòd tot tantaq́ue exſtent optimi Præſulis in Eccleſiam vrbemq́ue iſtam merita, vt iure optimo PATER PATRIAE nuncupari poſſe videatur. Teſtandæ itaque gratitudinis cauſa, Viri admodum Reuerendi ac Clariſſimi, dicam breuiter de IOANNIS MIRAEI Præſulis vigilantiſſimi vita ac moribus, hoc eſt, de ſingularibus atq; eximiis eius virtutibus; & perfecti vobis Sacerdotis atque Epiſcopi exemplar ante oculos proponam. Quod dum facio, maiorem in modum rogo, vt me de eius, quem viuum parentis loco coluiſtis, iam defuncti laudibus dicentem attentè patienterq́ue audiatis.

Atque vt ab ipſis vitæ incunabulis Orationis meæ filum ordiar, Natus eſt IOANNES MIRAEVS Bruxellæ, quę Principum ſedes eſt ac palatium, honeſtiſſimis parentibus, & religionis Catholicæ à Maioribus acceptæ ſtudioſiſſimis, anno partæ ſalutis M. D. LX. feſto ipſo Epiphaniæ die, non ſine omine, vt qui magnam aliquando lucem Diœceſi Antuerpienſi, ab hæreticis pænè oppreſſæ, totiq; adeò Belgio eſſet allaturus. Rudimenta litteraria hauſit ibidem apud fratres Hieronymianos, qui tum celeberrimas per Belgium ſcholas paſſim habebant. Ætate prouectior, Louanium à parentibus miſſus eſt: vbi Philoſophiam in pædagogio Caſtrenſi ſedulò audiuit. Rebus exinde per Belgium turbatis, tempore Ioannis Auſtriaci, Academiam Louanienſem relinquere eſt coactus. Quid faceret? ſtudiorum filum ægrè admodum abrumpebat.

Duacum itaque profectus, in Collegio Regio intermiſſum Philoſophiæ curriculum proſecutus eſt, adeò quidem feliciter, vt Artium magiſter, ſecundam lauream inter ſodales ſuos ac cõpetitores obtinuerit. Ad eam nunc ætatem peruenerat, qua de certo vitæ genere amplectendo, certum quid eſſet ſtatuendum. Atque ea quidem deliberatio, vt omnium ſolet eſſe difficillima, ſic multæ & ancipites cogitationes fluctuantem adoleſcentis animum mirè exagitarũt. Erant qui ad Iuriſprudentiam inuitarent: alij ad Medicinam animum vt appelleret ſuadebant. Cum Reuerendis itaque Societatis IESV Patribus communicato conſilio, deliberationem omnem ad Deum referendam cenſuit; eoque precibus ac meditationibus demum conſulto, ad Eccleſiaſticum vitæ genus vocari ſe ac trahi ſenſit. Diuinæ autem vocationi tanto promptiùs parendum exiſti-

exiſtimauit, quòd eo tempore totum ferè Belgium, excepta Arteſia, Hannonia, & aliis aliquot prouinciis, mirum in modum à Caluinianis turbaretur, veteriſque Belgij ne quidem facies appareret. Ceterùm priuſquam Theologię ſeſe ſtudio totum deuoueret, humaniores primùm litteras, cùm Græcas tum Latinas, quæ altioribus illis diſciplinis non ornamento modò, ſed & adiumento eſſe ſolent, penitiùs imbibit, illas à limine ſalutaſſe minimè contentus: quóque faciliùs id aſſequi poſſet, annos tres Eloquentiam & Græcas in Collegio Regio litteras profeſſus eſt; ratus, id quod res eſt, fore, vt hiſce iactis fundamentis, altiorum diſciplinarum faſtigia ſolidiùs conſiſterent. Confluebant tunc ex Brabantia, Geldria, Flandria, Hollandia, Zelandia ac Friſia adoleſcentes plurimi Duacum, velut ad mercatum bonarum artium. Qui-

bus omnibus ac ſingulis vt prodeſſe totumque ſeſe dare poſſet, eiuſdem Collegij Regij præfecturam ſuſcepit. Et florent hodie cùm in Eccleſia tum in hac Republ. noſtra non pauci, qui tali ſe vſos doctore ac moderatore non immeritò gloriantur.

His itaque armis inſtructus Præſul noſter, ad ſacroſancta Theologię arcana inueſtiganda acceſſit; & celeberrimos Sacrarum litterarũ Profeſſores, viros eximios, Matthiam Boſſemium, Thomam Stapletonũ, Guilielmum Eſtium, & Bartholomæum Lintrenſem, aſſiduè audiuit; quibus & gratiſſimus ob ingenium ac diligentiam ſemper fuit. Et ne curâ aliquâ diſtraheretur, ad Seminarium Regium, quod ob vtiliſſimas ſub Guilielmo Eſtio exercitationes mirificè tunc effloreſcebat, ſe contulit. Moxque adeò profecit, vt Diſputationibus Theologicis, publicè in Academia haberi ſolitis, titulo Prio-

ris

ris vacantiarum prçeſſe iuſſus ſit:nec multo pòſt meritam in ſacra Theologia lauream adeptus.

Anno M. D. LXXXV. creatus Sacerdos, cùm Antuerpiam, Bruxellam, aliaq́ue Brabantiæ ac Flandriæ oppida Alexander Farneſius Dux Parmenſis ad obſequium Regi Catholico debitum compuliſſet, adeoq́ue meſſis eſſet multa, operarij verò pauci, de functione paſtorali amplectenda ſeriò cogitauit. Rotnacenſem itaque Decanatum, ab Illmo ac Reu^mo^ IOANNE HAVCHINO Mechlinienſium Archiepiſcopo, ſibi ob doctrinam ac pietatem amiciſſimo, oblatum, recuſauit; & Canonicatum cathedralis Eccleſię Namurcẽſis, quem nactus fuerat, ſponte deſeruit: factus paulò pòſt Paſtor Bruxellæ in baſilica S. Iacobi iuxta Principis palatium, ac demum S. Gudilæ eadem in vrbe Canonicus. Longum foret commemorare, quàm vtilis non ſolùm

populo Bruxellenſi, ſed & proceribus aulicis fuerit, dum aliorum iurgia ac contentiones, quæ in Principum aulis frequentes eſſe ſolent, ſingulari induſtriâ componit; aliorum corruptos ac deprauatos mores corrigit: vniuerſis denique verbo præit atque exemplo. Quo factum, vt toti aulæ, atque ipſi etiam Illmo ac Reu^mo Archiepiſcopo Mechlinienſi MATTHIAE HOVIO, & IOANNI RICHARDOTO ſanctioris conſilij Præſidi, longè gratiſſimus extiterit. Quin imò cùm ab his duobus viris ampliſſimis, aliiſque, non ſemel ad Sereniſſ. ARCHIDVCEM, PRINCIPEM noſtrum optimum, de MIRAEI virtute, eruditione, atque in rebus cùm publicis tum priuatis procurandis facilitate ac ſolertia, relatum eſſet; Illmo GVILIELMO A BERGIS ad Archiepiſcopatum Cameracenſem euecto, noſter inopinatò, nec tale quidpiam ambiens, Gandauum an-

no

no M. D C. II. menſe Iulio ab eodem Sereniſſ. PRINCIPE euocatur. Offertur illi Epiſcopatus Antuerpienſis: ſed hæret ipſe, & onus Angelicis etiam humeris formidandum (ſi ſancto Ioanni Chryſoſtomo credimus) modis omnibus ſubterfugere conatur. Inſtat Sereniſſ. PRINCEPS: vrget Illuſtriſſ. Archiepiſcopus: quin imò Pontifex ipſe Romanus CLEMENS VIII. feriò monet atque hortatur per Illmum OCTAVIVM Tricaricenſem Epiſcopum, tunc Apoſtolicum apud Belgas Nuntium. Deliberatio, vtpote grauiſſima, non in ſeptimanas, ſed in biennium ferè totum protrahitur: adeò quidem vt Sereniſſ. ipſe PRINCEPS noſter gauderet ac miraretur tales in Prouinciis ſuis viros reperiri, qui oblatum in vrbe ampliſſima Epiſcopatum recuſarét, raro nimirum atque inuſitato huius æui exemplo. Sic olim *S. Nicolaus* Myrenſis Epiſcopus vehementer primùm

mùm repugnauit: ſic *Gregorius Nazianzenus* delatam ſibi tiaram ac pedum repudiauit. Quid? *Ioannes Chryſoſtomus* quàm conſtanter munus iſtud arduum per ſe ac difficile defugerit, teſtantur aurei illi de Sacerdotio libri, quos poſteritati reliquit. Taceo reliquos Græciæ Antiſtites: ſunt enim plurimi. In Italiam tranſeo. *Gregorius* verè *Magnus* Pontificiam dignitatem adeò detrectauit, vt in cœnobium ſe ac cellam tamquam in aſylum abderet. Omitto *Ambroſium* Mediolanenſem, *Martinum* Turonenſem, Epiſcopos; qui inuiti ad Epiſcopatum tracti ſunt. Sileo *S. Bernardum, S. Thomam Aquinatem, S. Vincentium Ferrerium*, reliquos; qui ſinguli non ſingulas, ſed plures ordine Epiſcopales mitras forti atque excelſo animo declinarunt.

At verò dum MIRAEVS noſter in deliberatione verſatur, haudquaquam otioſus fuit. Magna tunc erat

fama

ſama miraculorum B. VIRGINIS Aſpricollis apud Sichemium Brabātiæ opidum: multus ac frequens hominum piè peregrinantium ex vniuerſo Belgio confluxus. Viro opus erat & prudente & ſolerti, ad varia, quæ tum ſpargebantur, maturè diſquirenda, & ad miraculorum veritatem cum iudicio explorandam. Itaque *ne fraus aut fucus imponeret* (Iuſti Lipſij verbis vtar) *publico mandato Illuſtriſſimi Mechlinienſium Antiſtitis explorata ea atque inquiſita, à Reuerendiſſimo Antuerpienſi Epiſcopo* IOANNE MIRAEO; *qui & ſcripto ea cum fide & induſtria digeſſit & conſignauit. Ab illo hauſit* poſtmodum ſua Lipſius, vt ipſe ingenuè profitetur. DEIPARAE verò, MIRAEI pietas ac diligentia ſummopere placuit: nec clienti illa ſuo defuit. Cùm enim in eius quaſi ſinu omnem de Epiſcopatu deliberationem depoſuiſſet, ad eum amplectendum diuinitus impelli quodam-

Lipſ. in præfat. ad Lect. de Diua Sichemienſi.

dammodò ſe ſenſit. Deo itaque auſpice, Deipara patrocinante (quam & teſtamenti tabulis patronam ſemper ſibi fuiſſe affirmat) Superioribus mandantibus, præſente eaque grauiſſima Eccleſiæ neceſſitate cogente, onus Pontificium tandem ſuſcepit; & anno M. DC. IV. die xxx. menſis Maij, Quartus huius vrbis Epiſcopus ſolemni Eccleſiæ ritu eſt conſecratus. Quo facto, nihil duxit antiquius, quàm Religionem Orthodoxam propagare, hæreſes extirpare, lupos ab ouilibus arcere, monaſteria belli tumultibus ſolo æquata inſtaurare, deniq. priſtinam omnem Eccleſiæ diſciplinam ac faciem reuocare.

Itaque ne vineæ Domini exercituum operarij deeſſent, qui manipulos ac ſegetes colligerent, *Seminarium* Diœceſanum Antuerpiæ, ex Tridentinæ Synodi decreto, à prædeceſſoribus ſuis inchoatum, ſic auxit atque amplificauit, vt illius Fvn-

DATOR meritò nuncupari poſſe videatur. nam præter cenſus annuos, de Profeſſoribus quoque ipſis Seminarij alumnis prouidit; auctorque exſtitit Reuerendis Societ. IESV Patribus, vt in hac vrbe lectiones Theologicas inſtituerent, & Caſus conſcientiæ, fideique Controuerſias aduerſus Nouatores explicarent. Atque vt ſuis animum adderet, Diſputationibus ipſe Theologicis, etſi negotiorum ponderibus oppreſſus, non interfuit modò, ſed & de rebus controuerſis eruditiſſimè diſſeruit. Ex hoc Seminario plurimi per Diœceſim Parochi prodiere; iis, qui ob temporum iniquitatem vitæ hactenus fuerant liberioris, ſuffecti. Ex hoc non pauci ad Academiam quoque Duacenam ab ipſo ſunt miſſi, pleniùs ac perfectiùs ibidem inſtituendi. Quid referam concionãdi ardorem & ſtudium? quo quidem, vt verbo dicam, verum ſe Epiſcopum, & canem prò

domo

domo Dei latrantem oſtendebat. Quid memorem zelum propè ſingularem in Chriſtianæ doctrinæ rudimentis rudi iuuentuti per Catechiſtas inſtillādis? quid SCHOLAS DOMINICALES, ab ipſo in vſum pauperum erectas? Quid Patres AVGVSTINIANOS, quid ANNVNTIATAS virgines, velut nouas colonias in vrbem deductas? Quid denique SYNODVM DIOECESANAM, menſe Maio anni ſuperioris celebratam, typiſque Plantinianis euulgatam? Quæ quidem omnia eò dirigebat, vt gregem ſibi creditum ad perfectam Chriſtianæ vitæ normam duceret, atque in auita Religione retineret.

Vnum hîc ſilere nec poſſum, nec debeo. Cùm ante biennium in hac vrbe de Induciis cum Ordinibus Confœderatis paciſcundis ageretur, fortiſſimè apud Sereniſſimū PRINCIPEM noſtrum, eiuſque Conſilia-

rios,

rios, inſtitit; oſtenditque concludi eas haud quaquam poſſe, niſi SALVA MAIORVM RELIGIONE. Ipſo itaque procurante factum, vt Legati HENRICI IV. Regis Chriſtianiſſimi, ſolemni ſcripto dato, ſponderent Religionem Orthodoxam fore illæſam, per vniuerſam Brabantiam, in ipſis etiam municipiis ac pagis *Bredæ* & *Bergis ad Zomam* adhærentibus. Cumque poſteà peſtilentis cathedræ Miniſtri ſolemne illud Legatorum ſcriptum euertere, & per pagos zizania ſua diſſeminare conarentur, graui ſuo ſumptu nepotem ſuum AVBERTVM MIRAEVM collegam noſtrum in Batauiam primò, ac deinde in Galliam ad PETRVM IANNINVM Præſidem miſit, vt impiis hæreticorum conatibus tempeſtiuè occurreret. Vnius itaque Antiſtitis diligentiæ debemus, quòd Catholici hodie Paſtores ipſis etiam hæreticorum in

portis excubant, quòd ab iiſdem pagis Caluinianorum Miniſtri ſint excluſi, quòd denique multa hominum millia Religionem in illo tractu retineant Orthodoxam.

Reſtat vt de virtutibus, quas in Epiſcopo Paulus Apoſtolus deſiderat, aliquid dicamus. Eæ profectò in hoc præſtantiſſimo viro ſic emicuerunt, vt planè *lux mundi* fuerit, *exemplum fidelium* & *forma gregis*: alter quaſi PAVLVS factus omnia omnibus, vt omnes Chriſto lucrifaceret. *Pontifex grauis & cordatus* (qualem Chryſoſtomus lib. VI. De ſacerdotio deſcribit) *venerabilis, ſed humanus, comis & integer, officioſus denique & humilis, poſtremò acer & vehemens, manſuetus nihilominùs ac iucundus.* Sed ô breuem hominis vitam! ô exiguum nimis vitæ curriculum! ô miſeram humanæ naturæ conditionem! Tali viro, qui clariſſimum virtutum omnium ſpeculum,

lum, & veriſſimum oculati ac vigilantis Epiſcopi exemplar erat atque idæa, frui diutiùs non licuit? Meditabatur & alia multò præclariora ad publicum Religionis bonum; atque ipſo etiam die, quo ad meliorem eum vitam Deus euocauit, cum Illuſtriſſ^mis^ & Reuerendiſſ^mis^ Nuntio Apoſtolico GVIDONE BENTIVOLIO Rhodienſium ac MATTHIA HOVIO Mechlinienſium Archiepiſcopis ſuper ea re prolixè communicarat. Decebat ſcilicet generoſum ac ſtrenuum militem in ipſa actione à Deo euocante deprehendi. Obiit anno ætatis quinquageſimo primo, ſibi quidem ſuo tempore, (vt qui non niſi ad cæleſtia anhelaret) ſed Eccleſiæ Dei laboranti nimis præproperè. Adeò verum illud, *Optima quæque in terris diu perennare non poſſe.* *Obiit Bruxellæ 12. Ianuar. 1611.*

Te igitur appello, PRAESVL OPTIME: quando hoc in more poſitum eſt, vt qui benè de Eccleſia,

benè de Republica meriti ſunt, pro funere laudentur; ſi cui vnquam Epiſcopo honor is iuſtè delatus, ſi quæ exſequiæ cum lacrymis celebratæ, nulli iuſtiùs quàm tibi poſtremum hoc officium omnes debemus. Tu firmiſſimum Chriſtianæ Religionis præſidium fuiſti, terror hæreticorum, refugium miſerorum, decus patriæ, lumen ſæculi. Vtinam tuarum veſtigia virtutum ſequamur, morum tuorum integritatem re ipſa exprimamus; in omnibus denique ſic ambulemus, vt ad cæleſtem patriam aliquando peruenire, atque æterna tecum beatitudine perfrui mereamur.

DIXI.

Digitized by Google

APPROBATIO.

ORATIONEM *hanc in funere Reuerendiſſimi Domini* IOANNIS MIRAEI, *Quarti Antuerpienſium Epiſcopi, habitam à* R. D. IOANNE DEL-RIO, *Protonotario Apoſtolico, Eccleſiæ Cathedralis Antuerpienſis Decano, & Epiſcopatus eiuſdem Vicario Generali, prælo digniſſimam iudico: quæ cùm veras defuncti* PRAESVLIS *laudes commemoret, ſimul præclarum veri Epiſcopi exemplar aliis imitandum proponit.*

Franciſcus Haræus S. T. L.
Librorum Cenſor.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google